

Arrest

nr. 299 834 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C.TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 25 augustus 1997.

1.2. Verzoeker dient op 14 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 25 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. A. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Dak, regio Deh Ghazi, district Kama, provincie Nangarhar. U heeft uw middelbare school afgewerkt en volgde ook Engelse lessen. Uw vader en broer werkten beiden voor de MDC (i.e., Mine Detection Centre) organisatie.

Uw vader kreeg op een bepaald moment een telefoon van de taliban waarin ze zeiden dat hij moest stoppen met het ontmantelen van de mijnen die ze tegen de overheid wilden gebruiken en dat hij in plaats daarvan voor hen moest werken. Uw vader kwam op een bepaald moment naar huis op verlof en vertelde tegen jullie dat hij dit aanbod van de taliban geweigerd had. Vier à vijf dagen later kwamen de taliban naar uw huis en namen uw vader mee. Jullie hoorden schoten en kwamen daarna te weten dat ze uw vader gedood hadden. De taliban waren ook op zoek naar uw broer, maar hij was op dat moment op zijn werk. Toen hij terugkwam voor de begrafenis, dwong uw familie uw broer te stoppen met zijn werk. Hij verliet toen ook het land.

Vier of vijf maanden nadat uw broer Afghanistan verliet, kreeg u een telefoon van de taliban waarin ze zeiden dat u voor hen moest werken omdat uw vader en broer voor de overheid gewerkt hadden. Indien u dit niet zou doen, zou u gedood worden. Uw familie vreesde voor uw leven en ze stuurden u het land uit.

U verliet Afghanistan in mei 2020, en was ongeveer anderhalf jaar onderweg. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 12/12/2021. Op 14/12/2021 diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan hebben de taliban uw huis tweemaal bezocht. De eerste keer was binnen de 20 dagen na uw vertrek en de tweede keer was een maand later. Ze zeiden niets slechts tegen de vrouwen, maar vroegen waar u was.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, uw schooldocumenten (3), werkdocumenten van uw vader (5) en werkdocumenten van uw broer (3).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste wenst het CGVS hier in te gaan op de beweerde profielen van uw vader en uw broer. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, ter ondersteuning van de profielen van uw familieleden, enkel een aantal kopieën van documenten indient. U dient hierbij geen foto's in van uw vader of broer in werkverband en geeft aan dat u geen foto's heeft (CGVS, p. 11). Over de documenten die u dan wel indient, dienen ook een aantal opmerkingen gemaakt te worden. Zo is de werkbadge die u indient van uw broer maar geldig tot 2015 (zie map 'Documenten') hoewel u aangaf dat hij tot het moment van de dood van uw vader, namelijk eind 2019, bij MDC tewerkgesteld was (CGVS, p. 5, 7). Geconfronteerd hiermee, geeft u enkel aan dat deze badge in uw huis aanwezig was en dat het naar u gestuurd werd (CGVS, p. 13). U biedt hierbij dus geen enkele verklaring voor het feit dat deze badge reeds vier jaar niet meer geldig was en dat uw broer in principe dus wel een - of meerdere - andere badge(s) zou moeten gehad hebben als hij

effectief nog voor MDC werkte. Dat u slechts een oude badge kan aanbrengen, doet hier alvast twijfels rijzen over de actualiteit van diens beweerde profiel.

Bovendien is het vreemd dat één van de documenten vermeldt dat uw broer van 1/08/2018 tot 27/02/2022 als ontmiijner heeft gewerkt (zie map 'Documenten'). Nochtans geeft u aan dat uw broer meteen na de begrafenis van uw vader Afghanistan verliet (i.e., eind 2019; CGVS, p. 5, 13). Geconfronteerd hiermee verklaart u: ' Waarschijnlijk was zijn contract tot 2022, maar hij verliet het land in 2019 na de dood van mijn vader. ' (CGVS, p. 13). Nochtans staat in dit certificaat expliciet vermeld dat hij tot februari 2022 gewerkt heeft, en niet dat zijn contract tot dan liep, waardoor deze verklaring geen stand houdt. Als u later dan nogmaals de kans geboden krijgt om dit te verklaren, antwoordt u: 'Er staat daar waarschijnlijk iets over de datum. Het gaat waarschijnlijk over het contract.' (CGVS, p. 17), wat dus opnieuw geen verklaring biedt voor vreemde element. Deze bevinding doet ernstige twijfels rijzen omtrent de echtheid van dit document. Vreemd genoeg kan u hier ook niet aangeven waar de afkorting MDC voor staat, hoewel de volledige naam - Mine Detection Centre - duidelijk op de documenten vermeld staat (CGVS, p. 11; zie map 'Documenten').

Ook kan er in dit kader op gewezen worden dat verschillende van de brieven die u voorlegt omtrent het werk van uw voorgehouden familieleden, aangetast zijn door flagrante schrijf-en spelfouten: "During his service contract he has worked, We found him very active, honest, punctual, and dedicated employee." ; "To Whom ti may concern"; "For Successful completion of Mine Detection Deg Course" (documenten 3); "We found him very active, honest, Funchal, and dedicated employee, his work omening that professional attitude toward all colleagues has been appreciated as well."; "Kindly requested to provide all passible Assistance to him/her" (documenten 4).

Hierbij wenst het CGVS ook te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip — en plakwerk. In combinatie met bovenstaande vreemde elementen kan hier geconcludeerd worden dat de bewijswaarde van de ingediende documenten laag is.

Ten slotte slaagt u er ook niet in om de familieband met de twee personen van wie u documenten indient aannemelijk te maken. U legt namelijk geen enkele foto neer waarop u samen met uw beweerde vader of broer te zien bent en kan ook geen enkele taskara van een familielid voorleggen. Nochtans werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud specifiek gewezen op het belang hiervan en kreeg u de boodschap dat u documenten ook nog na het interview mocht indienen (CGVS, p. 3, 11). Tot op heden heeft het CGVS echter geen nieuwe documenten van u ontvangen. Een foto waarop jullie samen afgebeeld staan is sowieso al een zwakker stuk omdat het op zich geen familieband kan bewijzen, het is echter veelzeggend dat u geen enkele foto met een gezinslid kan voorleggen. Er rijzen hier dus twijfels omtrent uw familieband met de personen van wie u beweert dat ze uw vader en broer zijn.

Concluderend kan gesteld worden dat hier dus heel wat elementen aanwezig zijn die doen twijfelen aan enerzijds de beweerde profielen van uw familieleden en anderzijds uw familieband met de personen van wie u documenten indient. Aangezien u de profielen van uw familieleden al niet aannemelijk kan maken, rijzen hier bij voorbaat al twijfels over de beweerde vervolging die uw familieleden volgens uw verklaringen hebben ondervonden.

Ten tweede wenst het CGVS hier ook in te gaan op uw verklaringen omtrent de bedreigingen ten aanzien van uw vader en uw broer. Er dient hier opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA cor Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader en uw broer niet voor de Afghaanse overheid werkten, maar wel beiden tewerkgesteld waren bij MDC; een internationale organisatie die zich bezig hield met ontmiijningen. Uw vader werd door de taliban gedood en uw broer is gevlucht naar Iran. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover (cfr. infra). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader en broer toont u de problematische situatie waarin deze zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen vreemd te noemen. U geeft namelijk aan dat uw vader op een bepaald moment een telefoon kreeg van de taliban waarin ze zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk en in plaats daarvan voor hen moest beginnen werken (CGVS, p. 9). U geeft hierbij echter aan dat uw vader, ondanks deze bedreiging, nog steeds besloot om met verlof naar huis te komen, hetgeen getuigt van weinig voorzichtigheid. Zeker aangezien u aangeeft dat de taliban in uw dorp aanwezig waren maar dat het niet geweten was waar ze woonden (CGVS, p. 8). Het is hierbij ook vreemd dat u aangeeft dat iedereen in het dorp wist dat uw vader voor MDC werkte. Er zou namelijk kunnen verwacht worden dat uw vader zijn job - in de door u geschetste veiligheidssituatie - verborgen zou proberen houden (CGVS, 10-11).

In dit kader is het ook vreemd dat uw broer voor de begrafenis van uw vader naar huis kwam, terwijl u verklaart dat de taliban ook naar hem op zoek waren toen ze uw vader ontvoerden en doodden (CGVS, p. 9, 15). Dit getuigt hier dus van weinig voorzichtigheid van uw broer, zeker gezien de door u geschetste veiligheidssituatie in het dorp. Geconfronteerd hiermee antwoordt u naast de kwestie en geeft u het volgende antwoord: 'Ja hij wist het al, hij moest komen voor de begrafenis en toen hij thuis was dwongen we hem om met de job te stoppen.' (CGVS, p. 16). U geeft hierbij ook aan dat uw broer pas na de begrafenis van uw vader het land verliet (CGVS, p. 16), waardoor hij dus een tijdje in het dorp verbleven heeft. Wetende dat de taliban naar hem op zoek waren, en er klaarblijkelijk niet van terugdeinsden om een moord te begaan, is dit hier dus een zeer groot risico van uw broer om te nemen. Dat hij helemaal niet stil zou staan bij het gevaar van een terugkeer naar het dorp, terwijl hij al zijn vader verloor door de taliban én er een taliban aanwezigheid was in het dorp, is uiterst bevreemdend.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u geen documenten indient omtrent de dood van uw vader. U geeft aan dat u geen foto's van de begrafenis heeft omdat u daar niet aan gedacht heeft op dat moment (CGVS, p. 16). U dient echter ook niets van andere documenten in hieromtrent. Volgens uw verklaringen woont uw familie echter nog steeds in hetzelfde huis in Afghanistan, terwijl er geen meerderjarige mannen meer aanwezig zijn in het huishouden (CGVS, p. 6). Dit is binnen de Afghaanse context weinig geloofwaardig. Geconfronteerd hiermee geeft u dan een ander antwoord en verklaart u dat uw schoonzus meestal in het huis van haar vader verblijft en dat uw moeder meestal naar uw maternale oom zijn huis gaat omdat ze bang zijn om in het huis te blijven (CGVS, p. 18). Nochtans gaf u eerder expliciet aan dat zowel uw moeder, uw vrouw, uw kinderen, uw schoonzus en haar kinderen nog steeds in hetzelfde huis woonden én dat ze veilig zijn (CGVS, p. 6). Dat u hier plots een ander antwoord geeft, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u uw asielrelaas aan het opbouwen bent naarmate het persoonlijk onderhoud vordert. Bovendien maken bovenstaande zaken dat er hier ook twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de verblijfplaats van uw broer en/of de dood van uw vader.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview bij DVZ niet vermeld heeft dat ook uw broer bedreigd werd door de taliban (vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat ze u daar niet genoeg tijd gegeven hebben om alles te vertellen en dat ze daar zeiden dat u de belangrijke incidenten moest vertellen. Dat de taliban, terwijl ze uw vader ontvoerden, ook naar uw broer op zoek waren, is echter een essentieel en belangrijk element in uw verhaal. Dat u dit daar niet vermeldde, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien werd er u aan het begin van het interview gevraagd hoe uw eerdere interviews waren verlopen en daar gaf u aan dat er maar één probleem was, namelijk dat ze verkeerdelijk neerschreven dat ze enkel uw familie belden terwijl ook u opgebeld werd (CGVS, p. 2). U gaf hier wel aan dat u alles in het kort moest vertellen, maar gaf hier ook aan dat u alle essentiële elementen van uw verzoek om internationale bescherming had kunnen geven (CGVS, p. 2-3). Dat u dit niet vermeldde tijdens uw vorig interview en dat u dit ook niet spontaan aanhaalde toen u naar uw vorig interview gevraagd werd, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ten derde zijn ook uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban weinig geloofwaardig te noemen. Vooreerst is er supra al gewezen op elementen die doen twifelen aan uw familieband met de personen van wie u documenten indient en bijgevolg dus ook de tewerkstellingen van uw familieleden. Als geen geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van uw broer en vader, zijn ook eventuele problemen die u daardoor zou kennen niet geloofwaardig.

In dit kader, wat uw situatie betreft als zogenaamd familielid van personen die voor een internationale organisatie gewerkt hebben, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze

persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van medewerkers van een internationale organisatie, waarvan u a priori het profiel niet sterk heeft kunnen maken en evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat uw vader en broer zélf te maken hebben (gehad) met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft uw eigen problemen overtuigen uw verklaringen niet (cfr. infra).

Het is namelijk uiterst bevreemdend dat de taliban u dan, nadat ze uw vader al gedood hadden en uw broer al 4 of 5 maand niet meer in het land was, zouden opbellen met de boodschap dat u voor hen zou moeten gaan werken. Enerzijds is het een vreemde actie van de taliban om u te proberen rekruteren. Zij waren namelijk verantwoordelijk voor de dood van uw vader en de bedreigingen ten aanzien van uw broer. Ze zouden van u dus maar weinig loyaliteit kunnen verwachten en dit zou voor hen dus enkel een risico inhouden. Anderzijds dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Bovendien slaagt u er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Ook heeft u amper kennis over de rekruteringspraktijken van de taliban in uw regio. Op de vraag of gedwongen rekruteringen vaker gebeurden in uw regio, antwoordt u enkel dat het niet duidelijk was dat ze mensen rekruteerden, maar dat ze dat waarschijnlijk in het geheim deden (CGVS, p. 17). Ten slotte was er bij u ook geenszins sprake van een specifiek profiel dat een meerwaarde voor de strijd van de taliban zou kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie bovenstaande beschikbare informatie). U was namelijk slechts student zonder militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS, p. 7). Bovendien lag uw loyaliteit geenszins bij de taliban, gezien zij verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader. U brengt verder geen (geloofwaardige) elementen aan die kunnen aantonen waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie terechtgekomen zou zijn.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken.

Ten vierde wenst het CGVS hier ook in te gaan op het onderwerp van verwestering. U geeft namelijk aan dat de taliban tegen u zullen zeggen dat u een ongelovige bent geworden omdat u in België heeft gewoond (CGVS, p. 18). U geeft hierbij enkel aan dat de taliban dit aan u zullen toeschrijven, maar u laat na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf in België moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovendien blijkt uit de landeninformatie niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Hierover wordt infra meer in detail geargumenteed bij de bespreking van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Ten slotte haalde uw advocaat op het einde van het interview aan dat u in de McDonalds werkt met verboden producten. Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat u dit onderwerp niet zelf aangehaald heeft. Het was namelijk uw advocaat die dit aan het einde van het interview vermeldde. Het spreekt voor

zich dat, wat de persoonlijke omstandigheden betreft, een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. De op hem rustende medewerkingsplicht vereist van hem dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Als u hier vervolgens naar gevraagd werd, gaf u aan dat u met varkensvlees werkt en dat dit zodanig slecht is in de ogen van de taliban, dat ze zullen zeggen dat u een niet-moslim bent geworden (CGVS, p. 19). U komt hierbij echter niet verder dan een blote bewering. U gaf namelijk zelf al aan dat de taliban 'waarschijnlijk niet' weten dat u in Europa bent, waardoor hier ook de vraag gesteld kan worden hoe de taliban dan precies te weten zouden komen dat u ooit met varkensvlees gewerkt heeft (CGVS, p. 18).

U slaagt er hierbij dus niet in om het CGVS te overtuigen van uw verwestersing.

Ter volledigheid merkt het CGVS volgende zaken op. Vooreerst, na uw aankomst in de Europese Unie passeerde u verscheidene landen zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk (DVZ, punt 22, 24, 37; CGVS, p. 6; zie administratief dossier). Het feit dat u niet om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk - waar uw vingerafdrukken afgenomen werden - én in België, andere geboortejaren opgaf (respectievelijk 2004, 2001 en 1997; zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u zich in Bulgarije bewust minderjarig verklaard heeft omdat u anders in een gesloten centrum terecht zou gekomen zijn (CGVS, p. 5). Dat u er geen graten in ziet om een valse geboortedatum op te geven om de toepasbare Europese regelgeving te omzeilen, geeft al weinig blijk van medewerking met de procedure. Dat u hier aangeeft dat u de Bulgaarse asielinstanties op intentionele wijze heeft proberen te misleiden ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook danig.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en uw schooldiploma's vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit. De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, g 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, 539). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog

plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, g 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, g 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, g 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, g 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 5 75 en 5 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, S 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, g 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens

werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het beginsel impliceert ook dat een zorgvuldige overheid moet trachten die elementen te verzamelen die dienstig kunnen zijn.

Verzoeker meent dat dit beginsel niet werd nageleefd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Dit beginsel impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvV nr 288 251 van 28.04.2023) De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij daarbij geen manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Verzoeker meent dat dit beginsel niet werd nageleefd.

7. Zo geeft verwerende partij een uitgebreide opsomming van bestaande rapporten weliswaar met de toevoeging dat er veel minder bronnen aanwezig zijn dan voor de machtsovername maar dat er niettegenstaande dat er voldoende zijn om als basis van de beoordeling te kunnen dienen.

Tenzij verzoeker slecht gelezen heeft is er evenwel geen verwijzing naar de laatste officiële positie van UNHCR ten aanzien van vluchtelingen en asielzoekers uit Afghanistan van februari 20231 evenmin als

trouwens naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 4)

Men zou mogen verwachten dat verwerende partij deze bronnen mede in haar beoordeling zou betrekken. Verwerende partij schendt daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

In dit Algemeen Ambtsbericht wordt het laatste verslag van UNHCR ten aanzien van vluchtelingen en asielzoekers uit Afghanistan als volgt samengevat: (p. 69 Algemeen Ambtsbericht):

[...]

8. Verzoeker moet vaststellen dat de wijdverspreide mensenrechtenschendingen verwerende partij ofwel voorbijgegaan is ofwel afdoet als niet terzake.

Daarmee neemt verwerende partij een uiterst dubieuze houding aan. Uit het laatste activiteitenverslag van Dienst Vreemdelingenzaken zaken blijkt dat er geen gedwongen repatriëringen (op 2 na) gebeurden naar Afghanistan daarmee dan toch gevolg gevend aan de aanbeveling van UNHCR (stuk 5)

Het valt niet in te zien hoe enerzijds kan gesteld worden dat er geen mensenrechtenschendingen (art. 3 EVRM minstens) ding zijn, maar anderzijds een beleid te voeren niet over te gaan tot gedwongen repatriëringen.

Men zou kunnen opmerken dat de bestreden beslissing geen bevel tot het grondgebied inhoudt en dat voorliggend verweer niet terzake is.

Niets in minder waar. De bestreden beslissing leidt bij bevestiging door Uw Raad onvermijdelijk tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Afgaansse vluchtelingen zonder internationale bescherming komen aldus in een juridisch limbo terecht, meer zelfs verwerende partij dwingt ze tot een illegaal verblijf en dus eigenlijk tot het plegen van een misdrijf.

Een beslissing nemen waarvan men weet dat die tot deze situatie zal leiden, maakt de beslissing op zich tot een schending van artikel 3 EVRM / art. 3 EU-Handvest."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk

voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Dat de commissaris-generaal niet verwijst naar de update van de Guidance Note van UNHCR en het ambtsbericht van Nederland, maakt niet dat de bestreden beslissing onvoldoende zou zijn gestoffeerd. Verzoeker toont ook niet aan dat dat voormelde bronnen de door de commissaris-generaal gedane beoordeling zouden doorprikkelen of hier een ander licht op zouden werpen. Het volstaat niet dat verzoeker de pijnpunten inzake de beschikbare informatie nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Zijn vader en broer zouden ook gewerkt hebben voor het Mine Detection Centre, een internationale organisatie. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

"Ten eerste wenst het CGVS hier in te gaan op de beweerde profielen van uw vader en uw broer. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, ter ondersteuning van de profielen van uw familieleden, enkel een aantal kopieën van documenten indient. U dient hierbij geen foto's in van uw vader of broer in werkverband en geeft aan dat u geen foto's heeft (CGVS, p. 11). Over de documenten die u dan wel indient, dienen ook een aantal opmerkingen gemaakt te worden. Zo is de werkbadge die u indient van uw broer maar geldig tot 2015 (zie map 'Documenten') hoewel u aangaf dat hij tot het moment van de dood van uw vader, namelijk eind 2019, bij MDC tewerkgesteld was (CGVS, p. 5, 7). Geconfronteerd hiermee, geeft u enkel aan dat deze badge in uw huis aanwezig was en dat het naar u gestuurd werd (CGVS, p. 13). U biedt hierbij dus geen enkele verklaring voor het feit dat deze badge reeds vier jaar niet meer geldig was en dat uw broer in principe dus wel een - of meerdere - andere badge(s) zou moeten gehad hebben als hij effectief nog voor MDC werkte. Dat u slechts een oude badge kan aanbrengen, doet hier alvast twijfels rijzen over de actualiteit van diens beweerde profiel.

Bovendien is het vreemd dat één van de documenten vermeldt dat uw broer van 1/08/2018 tot 27/02/2022 als ontmijner heeft gewerkt (zie map 'Documenten'). Nochtans geeft u aan dat uw broer meteen na de begrafenis van uw vader Afghanistan verliet (i.e., eind 2019; CGVS, p. 5, 13). Geconfronteerd hiermee verklaart u: ' Waarschijnlijk was zijn contract tot 2022, maar hij verliet het land in 2019 na de dood van mijn vader. ' (CGVS, p. 13). Nochtans staat in dit certificaat expliciet vermeld dat hij tot februari 2022 gewerkt heeft, en niet dat zijn contract tot dan liep, waardoor deze verklaring geen stand houdt. Als u later dan nogmaals de kans geboden krijgt om dit te verklaren, antwoordt u: 'Er staat daar waarschijnlijk iets over de datum. Het gaat waarschijnlijk over het contract.' (CGVS, p. 17), wat dus opnieuw geen verklaring biedt voor vreemde element. Deze bevinding doet ernstige twijfels rijzen omtrent de echtheid van dit document. Vreemd genoeg kan u hier ook niet aangeven waar de afkorting MDC voor staat, hoewel de volledige naam - Mine Detection Centre - duidelijk op de documenten vermeld staat (CGVS, p. 11; zie map 'Documenten').

Ook kan er in dit kader op gewezen worden dat verschillende van de brieven die u voorlegt omtrent het werk van uw voorgehouden familieleden, aangetast zijn door flagrante schrijf-en spelfouten: "During his service contract he has worked, We found him very active, honest, punctual, and dedicated employee." ; "To Whom ti may concern"; "For Successful completion of Mine Detection Deg Course" (documenten 3); "We found him very active, honest, Funchal, and dedicated employee, his work omening that professional attitude toward all colleagues has been appreciated as well."; "Kindly requested to provide all passible Assistance to him/her" (documenten 4).

Hierbij wenst het CGVS ook te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel van knip — en plakwerk. In combinatie met bovenstaande vreemde elementen kan hier geconcludeerd worden dat de bewijswaarde van de ingediende documenten laag is.

Ten slotte slaagt u er ook niet in om de familieband met de twee personen van wie u documenten indient aannemelijk te maken. U legt namelijk geen enkele foto neer waarop u samen met uw beweerde vader of broer te zien bent en kan ook geen enkele taskara van een familielid voorleggen. Nochtans werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud specifiek gewezen op het belang hiervan en kreeg u de boodschap dat u documenten ook nog na het interview mocht indienen (CGVS, p. 3, 11). Tot op heden heeft het CGVS echter geen nieuwe documenten van u ontvangen. Een foto waarop jullie samen afgebeeld staan is sowieso al een zwakker stuk omdat het op zich geen familieband kan bewijzen, het is echter veelzeggend dat u geen enkele foto met een gezinslid kan voorleggen. Er rijzen hier dus twijfels omtrent uw familieband met de personen van wie u beweert dat ze uw vader en broer zijn.

Concluderend kan gesteld worden dat hier dus heel wat elementen aanwezig zijn die doen twifelen aan enerzijds de beweerde profielen van uw familieleden en anderzijds uw familieband met de personen van wie u documenten indient. Aangezien u de profielen van uw familieleden al niet aannemelijk kan maken, rijzen hier bij voorbaat al twijfels over de beweerde vervolging die uw familieleden volgens uw verklaringen hebben ondervonden.

Ten tweede wenst het CGVS hier ook in te gaan op uw verklaringen omtrent de bedreigingen ten aanzien van uw vader en uw broer. Er dient hier opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA cor Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader en uw broer niet voor de Afghaanse overheid werkten, maar wel beiden tewerkgesteld waren bij MDC; een internationale organisatie die zich bezig hield met ontminningen. Uw vader werd door de taliban gedood en uw broer is gevlucht naar Iran. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover (cfr. infra). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader en broer toont u de problematische situatie waarin deze zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen vreemd te noemen. U geeft namelijk aan dat uw vader op een bepaald moment een telefoon kreeg van de taliban waarin ze zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk en in plaats daarvan voor hen moest beginnen werken (CGVS, p. 9). U geeft hierbij echter aan dat uw vader, ondanks deze bedreiging, nog steeds besloot om met verlof naar huis te komen, hetgeen getuigt van weinig voorzichtigheid. Zeker aangezien u aangeeft dat de taliban in uw dorp aanwezig waren maar dat het niet geweten was waar ze woonden (CGVS, p. 8). Het is hierbij ook vreemd dat u aangeeft dat iedereen in het dorp wist dat uw vader voor MDC werkte. Er zou namelijk kunnen verwacht worden dat uw vader zijn job - in de door u geschetste veiligheidssituatie - verborgen zou proberen houden (CGVS, 10-11).

In dit kader is het ook vreemd dat uw broer voor de begrafenis van uw vader naar huis kwam, terwijl u verklaart dat de taliban ook naar hem op zoek waren toen ze uw vader ontvoerden en doodden (CGVS, p. 9, 15). Dit getuigt hier dus van weinig voorzichtigheid van uw broer, zeker gezien de door u geschetste veiligheidssituatie in het dorp. Geconfronteerd hiermee antwoordt u naast de kwestie en geeft u het volgende antwoord: 'Ja hij wist het al, hij moest komen voor de begrafenis en toen hij thuis was dwongen we hem om met de job te stoppen.' (CGVS, p. 16). U geeft hierbij ook aan dat uw broer pas na de begrafenis van uw vader het land verliet (CGVS, p. 16), waardoor hij dus een tijdje in het dorp verbleven heeft. Wetende dat de taliban naar hem op zoek waren, en er klaarblijkelijk niet van terugdeinsden om een moord te begaan, is dit hier dus een zeer groot risico van uw broer om te nemen. Dat hij helemaal niet stil zou staan bij het gevaar van een terugkeer naar het dorp, terwijl hij al zijn vader verloor door de taliban én er een taliban aanwezigheid was in het dorp, is uiterst bevreemdend.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u geen documenten indient omtrent de dood van uw vader. U geeft aan dat u geen foto's van de begrafenis heeft omdat u daar niet aan gedacht heeft op dat moment (CGVS, p. 16). U dient echter ook niets van andere documenten in hieromtrent. Volgens uw verklaringen woont uw familie echter nog steeds in hetzelfde huis in Afghanistan, terwijl er geen meerderjarige mannen meer aanwezig zijn in het huishouden (CGVS, p. 6). Dit is binnen de Afghaanse context weinig geloofwaardig. Geconfronteerd hiermee geeft u dan een ander antwoord en verklaart u dat uw schoonzus meestal in het huis van haar vader verblijft en dat uw moeder meestal naar uw maternale oom zijn huis gaat omdat ze bang zijn om in het huis te blijven (CGVS, p. 18). Nochtans gaf u eerder expliciet aan dat zowel uw moeder, uw vrouw, uw kinderen, uw schoonzus en haar kinderen nog steeds in hetzelfde huis woonden én dat ze veilig zijn (CGVS, p. 6). Dat u hier plots een ander antwoord geeft, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u uw asielrelaas aan het opbouwen bent naarmate het persoonlijk onderhoud vordert. Bovendien maken bovenstaande zaken dat er hier ook twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de verblijfplaats van uw broer en/of de dood van uw vader.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview bij DVZ niet vermeld heeft dat ook uw broer bedreigd werd door de taliban (vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat ze u daar niet genoeg tijd gegeven hebben om alles te vertellen en dat ze daar zeiden dat u de belangrijke incidenten moest vertellen. Dat de taliban, terwijl ze uw vader ontvoerden, ook naar uw broer op zoek waren, is echter een essentieel en belangrijk element in uw verhaal. Dat u dit daar niet vermeldde, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien werd er u aan het begin van het interview gevraagd hoe uw eerdere interviews waren verlopen en daar gaf u aan dat er maar één probleem was, namelijk dat ze verkeerdelijk neerschreven dat ze enkel uw familie belden terwijl ook u opgebeld werd (CGVS, p. 2). U gaf hier wel aan dat u alles in het kort moest vertellen, maar gaf hier ook aan dat u alle essentiële elementen van uw verzoek om internationale bescherming had kunnen geven (CGVS, p. 2-3). Dat u dit niet vermeldde tijdens uw vorig interview en dat u dit ook niet spontaan aanhaalde toen u naar uw vorig interview gevraagd werd, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ten derde zijn ook uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban weinig geloofwaardig te noemen. Vooreerst is er supra al gewezen op elementen die doen twifelen aan uw familieband met de personen van wie u documenten indient en bijgevolg dus ook de tewerkstellingen van uw familieleden. Als geen geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van uw broer en vader, zijn ook eventuele problemen die u daardoor zou kennen niet geloofwaardig.

In dit kader, wat uw situatie betreft als zogenaamd familielid van personen die voor een internationale organisatie gewerkt hebben, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van medewerkers van een internationale organisatie, waarvan u a priori het profiel niet sterk heeft kunnen maken en evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat uw vader en broer zélf te maken hebben (gehad) met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft uw eigen problemen overtuigen uw verklaringen niet (cfr. infra).

Het is namelijk uiterst bevreemdend dat de taliban u dan, nadat ze uw vader al gedood hadden en uw broer al 4 of 5 maand niet meer in het land was, zouden opbellen met de boodschap dat u voor hen zou moeten gaan werken. Enerzijds is het een vreemde actie van de taliban om u te proberen rekruteren. Zij waren namelijk verantwoordelijk voor de dood van uw vader en de bedreigingen ten aanzien van uw broer. Ze zouden van u dus maar weinig loyaliteit kunnen verwachten en dit zou voor hen dus enkel een risico inhouden. Anderzijds dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende

vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Bovendien slaagt u er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Ook heeft u amper kennis over de rekruteringspraktijken van de taliban in uw regio. Op de vraag of gedwongen rekruteringen vaker gebeurden in uw regio, antwoordt u enkel dat het niet duidelijk was dat ze mensen rekruteerden, maar dat ze dat waarschijnlijk in het geheim deden (CGVS, p. 17). Ten slotte was er bij u ook geenszins sprake van een specifiek profiel dat een meerwaarde voor de strijd van de taliban zou kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie bovenstaande beschikbare informatie). U was namelijk slechts student zonder militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS, p. 7). Bovendien lag uw loyaliteit geenszins bij de taliban, gezien zij verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader. U brengt verder geen (geloofwaardige) elementen aan die kunnen aantonen waarom u in een dergelijk uitzonderlijke situatie terechtgekomen zou zijn.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken.”

En: “Ter volledigheid merkt het CGVS volgende zaken op. Vooreerst, na uw aankomst in de Europese Unie passeerde u verscheidene landen zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk (DVZ, punt 22, 24, 37; CGVS, p. 6; zie administratief dossier). Het feit dat u naliet om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk - waar uw vingerafdrukken afgenomen werden - én in België, andere geboortejaren opgaf (respectievelijk 2004, 2001 en 1997; zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u zich in Bulgarije bewust minderjarig verklaard heeft omdat u anders in een gesloten centrum terecht zou gekomen zijn (CGVS, p. 5). Dat u er geen graten in ziet om een valse geboortedatum op te geven om de toepasbare Europese regelgeving te omzeilen, geeft al weinig blijk van medewerking met de procedure. Dat u hier aangeeft dat u de Bulgaarse asielinstanties op intentionele wijze heeft proberen te misleiden ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook danig.”

4.1.3. Deze motieven, die door de Raad worden overgenomen, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker, die de concrete motieven volstrekt onbesproken laat, er evenwel in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.4. Wat betreft de neergelegde stukken, werd in de bestreden beslissing – naast de hierboven reeds weergegeven bespreking van de werkdocumenten van verzoekers vader en broer – als volgt gemotiveerd: “De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en uw schooldiploma’s vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit.” De Raad treedt deze beoordeling, die door verzoeker onbesproken wordt gelaten, bij. Bovendien wijst de Raad in navolging van de commissaris-generaal, nog op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder

relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

4.1.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerd vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.1.6. Verzoeker maakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

4.1.7. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast: *"Ten vierde wenst het CGVS hier ook in te gaan op het onderwerp van verwestering. U geeft namelijk aan dat de taliban tegen u zullen zeggen dat u een ongelovige bent geworden omdat u in België heeft gewoond (CGVS, p. 18). U geeft hierbij enkel aan dat de taliban dit aan u zullen toeschrijven, maar u laat na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf in België moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.*

Bovendien blijkt uit de landeninformatie niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Hierover wordt infra meer in detail geargumenteed bij de bespreking van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Ten slotte haalde uw advocaat op het einde van het interview aan dat u in de McDonalds werkt met verboden producten. Vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat u dit onderwerp niet zelf aangehaald heeft. Het was namelijk uw advocaat die dit aan het einde van het interview vermeldde. Het spreekt voor zich dat, wat de persoonlijke omstandigheden betreft, een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. De op hem rustende medewerkingsplicht vereist van hem dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Als u hier vervolgens naar gevraagd werd, gaf u aan dat u met varkensvlees werkt en dat dit zodanig slecht is in de ogen van de taliban, dat ze zullen zeggen dat u een niet-moslim bent geworden (CGVS, p. 19). U komt hierbij echter niet verder dan een blote bewering. U gaf namelijk zelf al aan dat de taliban 'waarschijnlijk niet' weten dat u in Europa bent, waardoor hier ook de vraag gesteld kan worden hoe de taliban dan precies te weten zouden komen dat u ooit met varkensvlees gewerkt heeft (CGVS, p. 18)." Verzoeker laat deze beoordeling in zijn verzoekschrift volledig onbesproken. De motieven van de commissaris-generaal worden door de Raad dan ook overgenomen.

4.1.8. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De objectieve landeninformatie verstrekt door de commissaris-generaal bevestigt dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.1.9. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

4.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

4.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES